Jonas Lejon

Den hängda mannen

Jonas Lejon

Den hängda mannen

@Jonas Lejon

E-novell, 2022.
DPM03
denperfektamaskinen.carrd.co

Gläntan låg stilla, delvis dold under morgondimma och det blåa gryningsskenet. Daggen fångade solens strålar som fick både leran och gräset att glittra. Träden skymde horisonten och stängde ute världen.

Embla gick ut från skuggorna av det stora blotträdet, en knotig gammal ek, med grenar som tjocka klor och kronan full av svarta fåglar. Hon kisade med mossfärgade ögon och studerade den mörka figur som hängde från den största grenen. En mantel av levande svarta vingar täckte den och kraxade till vindens tjut.

”Försvinn”, muttrade hon och viftade med en pinne.

I en storm av vingar och skrän, flög flocken med kråkor iväg och lämnade den hängda mannen kvar, lite mindre hel, men lika död. Embla borde veta. Det var hon som hade hängt honom. Trots att mannens ögon försvunnit med asätarna, kändes det ändå som att han fortfarande stirrade på henne.

Hon satte sig ner i gräset och lutade ryggen mot trädet. Ovanför fortsatte repet att gnissla fram och tillbaka i vinden. Blåsten fick hennes råttfärgade hår att falla ner i ansiktet, men hon brydde sig inte, utan lät det vara så.

Förhoppningsvis skulle hon inte behöva stanna här särskilt länge till. Det fanns sysslor kvar att göra på gården. Embla hade sagt till fadern vart hon skulle under morgonen, men då hade han redan varit så djupt i öltunnan att han knappt förstått vad hon sagt. Kanske skulle han bli vred. Inte för att det fanns så mycket att göra åt det.

Solen kröp långsamt upp över trädlinjen runt platsen och fick

det stora blotträdets skugga att sträcka sig över gläntan. När skuggan nästan nådde ända till skogsbrynet, kom en häst och vagn knarrade mellan träden. En ung man, med ljust hår i flätor och ett nervöst leende på läpparna, styrde mot henne.

Embla reste sig upp och rättade ut sin gråa yllekolt. Skynket hon bar över arbetsbyxorna var fläckig från gammalt blod och den tjocka sav som rann från blotträdet. Inte för att mannen skulle bry sig. Han var en av Haralderna, den ätt som hon och hennes familj lydde under.

”Hallå Embla”, vinkade han.

”Erek.”

Mannen, Erek, körde fram vagnen och stannade en bit ifrån trädet. Dess skugga la kärran i mörker och fick hans ansikte att se utdraget och hemsökt ut. Han tittade snabbt mot den hängda mannen och sänkte sedan blicken. Kråkorna hade återvänt, men vågade sig inte ner till liket igen, inte så länge Embla höll pinnen i handen.

De lärde sig snabbt.

”Han ser... välbehållen ut”, kommenterade Erek och klättrade ner från vagnen.

Embla nickade.

”Jag sköter om blotträdets offer.”

”Ja, det kan då ingen säga någonting annat om.” Han gick fram till den hängda mannen och la armarna i kors. ”Förbannat synd på en så fin träl.”

Embla försvann bakom trädet och tog fram sin yxa.

”Han borde aldrig försökt fly”, sa hon.

”Nej”, skrattade Erek. ”Det är sant.”

Haralderna hängde aldrig sina egna trälar, de var för fina för sådant hantverk. Därför fick Emblas familj sköta om dessa sysslor. Blotande till gudarna däremot, det hade de inget problem att utföra själva. Men det vore väl synd om deras gunst skulle falla på någon annan ätt, som kanske behövde den.

Inte för att gudarna brydde sig. De värderade bara styrka och listighet, någonting Emblas far hade saknat under många år. Ända sedan han återvänt från Haraldernas räder mot Portarna bortom havsslingan. Hon visste vad de andra ätterna viskade om honom, ja till och med Haralderna själva, som ändå bjöd in honom till alltinget varje år.

Det fanns alltid plats för en narr.

Embla klättrade smidigt upp i trädet, trots att kolten tyngdes ner från daggens droppar och yxan hon hade i handen. När hon funnit en stabil plats att knipa om med låren, nickade hon mot Erek och kapade repet. Det krävdes bara ett hugg.

Hon hade gjort det många gånger förut. Även om den första gången krävt minst nio hugg och en mage som vänt sig flera gånger. Den man som kommit för att hämta liket hade skrattat så han hostat.

Erek stod bara tyst och tittade på. Han var trots allt något år yngre än henne och den svagaste av stormannens söner.

Kroppen slog i marken med ett knakande brak och låg där som en pinne. Trälen hade fått hänga i tre dagar, som seden krävde,

och hunnit både börja lukta och stelna. Och Embla hade färdats hit varje dag, ensam, för att hålla vakt.

Erek tittade på kroppen, men rörde den inte.

”Vänta”, sa Embla. ”Jag ska hjälpa dig.”

Hon klättrade ner och lutade yxan mot trädet. Erek stod med händerna framför sig och väntade på henne. Det var inte första gången han hade hämtat ett lik från blotträdet och skulle troligtvis inte vara den sista heller. Av vad hon hört om den vänliga ynglingen, så verkade han inte vara duglig till mycket annat.

Inte för att hon klagade. Han var inte lika arg som sina bröder.

Erek tog tag i axlarna och Embla fötterna. Tillsammans hävde de upp kroppen på vagnen och la ett fårskinn över den bleka mannen. Hålrummen där ögonen suttit fortsatte att stirra tillbaka. Embla ignorerade dem och intalade sig själv att det var Haralderna som tagit hans liv och att hon bara varit deras redskap. Som en snara, ingenting mer.

”Han är tung”, kommenterade Erek och lutade sig mot vagnen.

Nej, det var bara han som var svag.

”Det var väl därför trälen hann rymma så långt innan ni fångade honom?”

”Jag antar det.” Erek torkade bort svett från pannan. ”Det var min bror som tog trälen.”

”Vilken av dem?”

”Haike.”

Embla rynkade pannan.

”Vilken är det?”

”Den stora”, log Erek lite sorgset. ”Han är snabbare och starkare än oss alla... Haike kommer nog bli storman en vacker dag.”

”Tror du det?”

”Ja.” Han rös till och gned sig över några blåmärken på armen. ”Visste du att det kommit frusmän och handlat hos oss?”

”Nej.”

Ereks ögon blev stora.

”Ja! Vet du hur långa de är? Minst huvudet högre än Tyke, fast med vitt hår. Inte ens Haike är lika lång som de är, ja, fast bredare är han nog.”

”De bor i ett land av frost”, kommenterade Embla, som själv aldrig sett någon av vildmännen från nordhavet, men hade hört rykten. ”Isen kanske smittar av sig?”

Det fick Erek att skratta.

”Jag ska fråga dem! Farbror Olef kan tala deras tunga.”

”Jag skulle nog inte göra det, om jag var du.”

Han blinkade oförstående, kliade sig i håret och nickade sedan.

”Nej, kanske inte.” Erek tittade upp mot blotträdet och smackade med munnen. ”Visste du att de dyrkar en hängd gud?”

”Va?”

Erek log, kanske för att han visste någonting som hon inte gjorde, någonting som inte skedde särskilt ofta.

”Ja, de kallar honom den Hängda mannen. Flera av frusmännen hade med sig snaror. De sa att guden blev blotad i nio dagar, där kråkor åt upp både tunga och ögon, men det gjorde

honom bara vis och odödlig.”

Embla höjde på ögonbrynen. Det var tre gånger så lång tid som trälar lämnades i blotträdet efter att de hängts. Guden kan inte ha luktat gott när han kom ner. Hon rynkade näsan. Tre dagar var illa nog. Hon visste inte varför, men det var så seden var. Fadern hade någon gång mumlat genom sitt rus att det var för att vara säker på att personen verkligen hade dött. Kanske hade den Hängda guden någonting med det att göra?

Det var väl i och för sig logiskt att i en mörk värld som denna, där solen gömde sig större delen av året och vintern dräpte allt levande, att en hängd gud skulle ha skapat allt. Bara en gud som förvridits av att ha hängts i nio dagar skulle tillåta att någon som hennes far fick existera.

Erek svor till.

Han hade råkat stryka tummen mot yxan och skurit upp en röd skåra mellan valkarna. Blodet bubblade fram i en linje längs fingret. Han stirrade dumt ner på sin skada, såg sig omkring och pressade sedan tummen mot trädet. Blodet gneds in mot dess mörka bark.

Embla höjde handen för att hindra honom, men lät den bara lamt falla ner igen.

Inte för att någonting skedde. Ingen åskknall eller mullrande röst hördes, utan gläntan stod fortfarande tom och harmlös. Bara kråkorna fortsatte kraxa. Han tittade sig konfunderat omkring, tills blicken stannade på liket i vagnen.

”Hörde du?”

Embla bara stirrade på honom.

”Va?”

Han skrattade dumt, tittade lite oroligt på liket och ryckte sedan på axlarna.

”Du är säker på att han är död, va?”

Allt han fick till svar var ett höjt ögonbryn. Erek flinade lite och började sedan gnida sin skadade tumme mot handen. Den han hade strukit över blotträdet.

”Jag måste hem nu”, sa han utan att reflektera över sin handling.

Embla nickade utan ett ord.

Erek klappade händerna mot varandra, sedan klättrade han upp i vagnen och försvann bort bland träden. Själv stod hon kvar och kände vinden riva i både trädens grenar och hennes byxor. Kråkorna hade samlats i en svart flock högst upp i blotträdet och tittade ner på henne. Hon gav dem en kort blick, funderade på att hämta pinnen, men struntade i det och lät dem sitta kvar.

När hon samlat ihop sina saker, råkade hon snegla mot gläntan och trädets skugga. Det såg ut som att någon svajade fram och tillbaka från grenen, trots att ingen var där. Hon stirrade upp mot trädet och kunde se en gren svänga i vinden.

Håret längs armarna reste sig, men hon kände sig inte rädd. Hon hade tjänat blotträdet sedan hon var tio. Kanske var det ett järtecken? Familjens gudar hade aldrig lyssnat, men kanske…

Efter en stund ryckte Embla bara på axlarna, plockade ihop sin packning och gick därifrån.

Men när hon nådde skogsbrynet, hördes ett lågt flaxande som fick henne att vända sig om. Från blotträdet kunde hon se hur en av kråkorna flugit ner till Ereks blod och började dricka. Snart följde de andra kraxande efter. Det tog inte lång stund innan stammen var helt täckt med svarta fjädrar.

Armarna föll matt till sidan och skälvde till. Embla höll nästan på att tappa yxan, men kom på sig själv och skyndade in i skogen. Bakom sig lämnade hon trädet och de hungriga kråkorna med nyfunnen fart.

Det tog henne ända till skymningen innan hon var hemma vid gården igen. Det fallfärdiga långhuset av torv och mossa låg nedanför en kulle, alldeles intill ett träsk. Embla skulle ha kommit hem tidigare om hon fått ta båten över vattnet, men fadern hade muttrat att han skulle fiska och hans smutsiga ord var lag.

När hon hasade ner över den leriga stigen mot huset, förbi inhägnaderna med svultna grisar, kände hon en klump växa fram i magen. Den kilade in sig under buken och började skava allt hårdare. För varje steg, sved det allt mer, som av skrapsår, fast på själen. Hon kände igen känslan.

Den kom varje gång hon närmade sig sitt hem.

Embla drog undan förskyddet av björnskinn och ris, och smög in i långhuset. Det var mörkt, och luktade instängt av blöt jord och utbränd eld. Inte för att det spelade någon roll. Hon hittade här inne utan ljus. Men dolda ljud fick henne att stanna upp och tveka.

Ett lågt bökande och grymtande kom från de bakre partierna av huset, där hennes äldre syster… sov.

Stanken av gammal öl slog emot henne. Den genomsyrade redan hela huset och hade fått sitt grepp om väggarna, men var aldrig så stark som när han var hemma. Hennes far, som grymtade likt en gris där borta. Systern låg bara tyst, medan resten av huset låtsades sova.

Embla tjuvade åt sig en bit saltat fläsk, som fadern glömt, och smög sedan ut från huset igen. Vinden var fortfarande stark och rev kallt in under hennes kläder. Men den var ändå långt bättre än det kvava långhuset.

Med fläskbiten i hand, strövade hon bort till stallet, som fortfarande stod tomt. Snart skulle hon inte kunna fly hit längre. När deras två utmärglade trälar återvände från kalbodarna med korna. Då skulle hon tvingas ligga och låtsas, som de andra.

Ännu hade inte hennes första blödning kommit och hon bad till gudarna att den aldrig skulle göra det.

Blodet var en port mellan barndomens osynliga skymningsvärld och den vuxna, röda, där nya ansvar väntade. Där kvigor blev till kor. Där faderns blick skulle förändras, som den hade gjort för systern. Blodet skulle märka henne, som ett offerdjur.

Om hon hade kunnat skulle hon ha bränt ut det.

Embla mindes för många år sedan när fadern hade kommit tillbaka från räden bortom havet, med guld och välstånd. Hur de varit lyckliga där, någonstans. Även om det var så svårt att minnas idag.

Men han hade också fört med sig någonting annat tillbaka. Någonting mörkt som ingen hade märkt av då, under den där första tiden när de kunnat köpa trälar och fina djur, och allting varit bra. Ett mörker som först bara kommit fram om nätterna, när han snyftande ylat mot skuggvarelser som ingen kunnat se.

Ölen hade hjälpt honom att somna. Ett tag. Tills det varit det enda som fått honom att släpa sig ur sängen, för att andas, för att göra någonting. Även om det bara var för att vara ett skal, som stapplade omkring med ett krus i handen.

Haraldernas narr.

Efter några tuggor av fläsket, gömde hon undan resten bland höet och drog ett fårskinn över sig. Den långa vandringen från blotträdet hade gjort henne både svettig och frusen. Det gjorde inte saken bättre att ladan var lika isolerad som en sönderriven trasa. Ändå spenderade hon hellre natten här… än där inne.

Embla kunde inte ens känna fötterna. Hon rättade till fällen över dem och kurade sedan ihop sig så mycket hon kunde. Med tysta ord sände hon böner till gudarna. Hon bad till dem att lätta hennes börda och att lyfte henne härifrån på brinnande vingar. Till och med Frusmännens hängda gud fick ett par vädjande ord.

Men som varje natt, var det ingen som svarade.

Inte för att hon var förvånad. Vad visste en hängd gud om sorg och vädjan?

Drömmarna var fyllda med avrättade män, grinande maskätna

skallar och svarta vingar, som tillsammans bildade ett hungrigt, krypande träd. Inte ett ljud hördes, bara tystnaden från blot-trädets glänta, nu i hennes huvud. De döda talade inte, utan gnisslade bara fram och tillbaka. Svajande som ruttna frukter, tills de mörka vingarna spred sig och gjorde världen svart.

Då vaknade hon upp till blod.

”Nej”, viskade hon och lyfte upp röda halmstrån. ”Nej, nej, nej...”

De var kladdiga och stank i hennes näsa. Världen hade blivit röd. Hon blinkade dumt mot arbetsbyxorna som hade klibbat fast mot låren. Blodet fanns överallt, klumpat, tjockt och livs-farligt. Händerna darrade framför ansiktet, medan halmstråna föll ner i tunga bitar. Ett kort ögonblick var Embla nära att skrika, men lyckades slå lock för munnen.

Hon visste att den här dagen skulle komma och hade redan planerat vad hon skulle göra. Men nu när det skedde... då kunde hon knappt andas för paniken. Lungorna hade slutat fungera, precis som tankarna. Varje andetag var ett patetiskt pip, som fick henne att skämmas för sig själv.

”Lugna dig”, fräste hon.

Genom sprickorna i stallet kunde hon se att det fortfarande var mörkt där ute. Då borde inte fadern ha vaknat än. Om hon bara skyndade sig så kanske hon skulle hinna ordna upp allting innan de andra gick upp. Den äldre systern, Anja, oroade hon sig inte för. Det var de yngre, de som inte förstod än, och bröderna... eller modern, de som visste.

De skulle skvallra.

Embla reste sig upp, vek sig dubbel av kramper i magen och grimaserade illa. Hon tvingades stirra ner på pölen i det röda höet och sina förstörda byxor. Kroppen ryste till, munnen fylldes med saliv, som hon spottade ut. Men hon lyckades hålla tillbaka kräket.

Halvt böjd skyndade hon ut från ladan och vidare bort mot skogen vid gården. Förbi höga tallar, mörka granar och bleka björkar rusade hon. Över mosstäckta stenar, igenvuxna stigar och gulnade grästuvor. Inte ens djuren var vakna än. Bara en ensam flicka, som sprang för sitt liv.

Det frasade från byxorna, när det intorkade blodet släppte och fastnade igen.

Embla stannade inte förrän hon såg den knotiga stubben, med grenen som såg ut som en näsa. Där lät hon sina sprängande lungor suga i sig frusen luft och stilla sig en aning, annars skulle hon snart svimma. Med ena handen klösande över barken, stod hon och snyftade mellan svordomarna.

När de mörka fläckarna försvunnit från ögonen, stack hon in handen genom hålrummet i stubben och letade fram sin skatt. Ett litet bylte med mjukt innehåll. Hon kramade det hårt mot bröstet och försökte sluta gråta. Några insekter och lite jord föll av den.

Hon hade planerat för den här dagen länge. Det här var hennes räddning.

Hoppades hon.

Med byltet som ett litet barn i famnen, skyndade Embla tillbaka till gården. För varje steg började horisonten bli allt mindre svart, tills den nästan helt skiftade i rött. Då kom tårarna igen, forsande den här gången, precis som blödningen hade gjort och fortsatte att göra ju mer hon rörde sig.

Låren hann aldrig helt torka, utan fortsatte att klibba, om än mindre än när hon vaknat.

”Nej”, manade hon för sig själv. ”Nej... nej... nej.”

Solen hade börjat anas bakom bergstopparna, men inte helt lyckats titta fram än. Skuggorna skyddade fortfarande henne från nyfikna ögon. Speciellt fadern, som fortfarande sov ruset av sig.

Stallet hägrade framför henne som en lykta i vintermörkret. Embla skyndade in innan någon hann se henne och bort till höet av blod. Det hade börjat lukta, tyckte i alla fall hon. Ladan hade förvandlats till ett slakthus. Embla bad till gudarna att ingen skulle få för sig att gå in hit. Det var bara tur att djuren var ute vid kalbodarna. Då hade ingen anledning att komma in här.

Måtte gudarna vara nådiga.

Hon hällde ut byltets innehåll bredvid sig. Flera par rena klädesplagg, en hel bunt med trasor och ett vattenskinn. Innehållet måste ha surnat efter att ha legat gömd i stubben så länge, men det var ändå inte till för att drickas. Nej, istället fuktade hon några av trasorna med vattnet. Byxorna åkte motvilligt av och visade nakna lår, med långa tårar av blod. Den instängda lukten slog ut och gjorde henne illamående.

Med magen i halsgropen började Embla torka av sig, så gott det gick. Hon fick smyga iväg till träsket senare för att tvätta sig, nu gällde det bara att vara ren nog så att det inte syntes genom byxorna. Det tog en stund, längre än hon velat.

Utanför ladan fortsatte solen att krypa allt högre, tills den skar in genom sprickorna och snart följdes av gårdsfolkets röster.

”Nej”, gnydde hon och tvättade snabbare.

Till slut var låren mer rosa än röda. Då tog hon fram en trasa som hon själv hade sytt ihop, just för det här tillfället. Hon hade till och med testat den tidigare, bara för att se om någon skulle reagera på klumpen i hennes skrev.

Förhoppningsvis skulle det fungera. Hon hade inte vågat stjäla en av moderns blodstrasor av rädsla för att hon skulle skvallra för fadern. Nej, det här var hennes enda chans. Det enda halmstrået av blod som skulle sträckas ut till henne.

Embla knöt upp trasan runt sig och försökte täta så gott det gick.

När hon var relativt nöjd, drog hon på sig de rena byxorna och samlade ihop alla de blodiga kläderna i byltet. Det mesta av höet hade redan torkat, vilket var bra. Hon plockade bara upp de hopklumpade stråna och pressade ner dem med kläderna. Byltet var nätt och jämt stort nog.

Lite blod hade runnit ner till golvet, men det hällde hon bara det sista vattnet över och täckte med rent hö. Förhoppningsvis skulle ingen gräva för djupt.

Flämtande slet hon med sig byltet och sprang ut från ladan.

Där ute hade redan resten av familjen vaknat och börjat med sina sysslor. Hon tvingade benen att sluta springa och kroppen att inte skaka. Med rak rygg gick hon. Magen sved till, men hon pressade bara ihop käkarna och fortsatte fram.

Om Embla bara tog sig bort till skogen så skulle allting bli bra. Där, bland träden, väntade hennes frihet. De skulle hålla hennes hemlighet säker. Skogen hade inga ögon att spionera med och inga tungor att skvallra från.

”Embla?” sa en röst. ”Vart ska du?”

Hakke, hennes yngre bror, stod vid grisarnas inhägnad och tittade efter henne. Han kliade sig i sin loppbitna skalp och höjde ögonbrynen. Det syntes att han inte förstod vad hon höll på med. Embla svalde ner paniken, som nästan fått henne att bara springa sin väg, och tvingade istället fram ett leende.

”Plocka bär.”

”Åh. Ja, ta med några blåbär till mig då.”

Hon nickade bara och försökte att inte gå för snabbt. Hakke verkade dock ha tappat intresset och fortsatte istället att mata grisarna. De grymtade gillande åt honom.

Tre steg kvar, sedan två, och slutligen var hon inne under trädens skuggor. Där släppte äntligen paniken och lät hjärtat slå normalt igen. Embla frustade fram varje andetag, medan hon tvingade tillbaka tårarna och tog sikte på den mörka tjärnen inne i skogen. Där skulle hon kunna dränka sin hemlighet och få leva igen.

När blodet försvunnit i det svarta vattnet, då skulle allting vara

löst. Då skulle hon inte behöva ligga tyst som Anja, medan fadern grymtade över henne. Då skulle hon vara säker från honom. Kvar i barnens skuggvärld.

Då skulle alla lögnerna vara sanna.

Embla satt framför slipstenen och vässade sina knivar och yxan. Bödelns verktyg, som inte fick svika, inte uppe i Blotträdet. Hon ville inte sitta på grenarna bland kråkorna för länge. Deras svarta ögon verkade aldrig blinka och reflekterade alldeles för mycket. Det var som att stirra rakt in i sin egen själ.

Den här dagen passade det bäst att bara sitta ner. Hon ville inte att någon skulle upptäcka vad som dolde sig under kläderna, eller att hon grimaserade av smärta hela tiden. Flera gånger kom hon på sig själv med att rätta till trasan mellan benen och förbannade sin egen oförsiktighet.

När yxans blad verkade vasst nog strök Embla fingret över det och kände några pärlor med blod kittla fram. Precis som det gjort på Erek, innan han torkat av det på blotträdets mörka stam. Kråkorna hade blivit som galna.

”Idiot”, viskade hon.

Det där trädet hade burit fler lik än löv genom åren. Stammen hade blivit sprucken och svart, nästan som att den färgats av döden själv. Hon ville inte röra trädet mer än hon var tvungen till. Men att lämna blod på det... det kändes bara fel.

Embla tvättade av tummen på en trasa vid slipstenen och la

undan yxan. Knivarna verkade också tillräckligt rena, så de göm-des undan i skärpet. Bredvid henne låg en liten säck med bergs-salt som hon tagit fram. Den perfekta ursäkten för att hålla sig borta från gården resten av dagen.

Fadern hade vaknat för en stund sedan och gått iväg för att fiska. Hon hoppades att han skulle drunkna, eller att han råkade riva upp sin egen buk med fiskekroken. Det hade varit ett pass-ande slut för det magra aset.

Anja hade inte kommit ut idag. Hon låg fortfarande längst in i långhuset och sov, enligt modern. Som påstod att den äldre sys-tern blivit sjuk. Varför hon hade sagt så, kunde inte Embla för-stå. De visste ändå alla sanningen.

Hon suckade och reste sig upp. Med yxan i ena handen och säcken med bergssalt i den andra. Sedan började hon ströva fram över gårdsplanen, som blivit lerig under solens bleka strålar.

Modern satt utanför långhuset på en pall och drack vatten.

”Vart ska du?” frågade hon.

”Till trädet.”

”Varför?”

Embla lyfte upp säcken.

”Rena gläntan.”

Modern rynkade pannan.

”Så här tidigt? Tror du inte trälens själ kan vänta ännu en dag?”

”Det var dimmigt i morse”, kommenterade Embla. ”Haljorna

rör sig snabbt.”

”Ja…” Det såg ut som att den äldre kvinnan ville protestera, men ryckte till slut bara på sina beniga axlar. ”Gör som du vill. Det är dina sysslor.”

”Ja”, instämde Embla och gick därifrån.

Hon klarade inte av att se sin moders sorgsna ögon mer. De var gamla, för gamla för hennes ålder, och fyllda med glömda tårar och rynkor. En blick som såg för mycket, men inte kunde, eller orkade göra någonting åt det hon såg.

Embla hatade dem.

Backen bort från gården brukade vara lätt, även när det var lerigt. Men nu kändes varje steg som att de gjordes med en stenklump runt dem. Det hände mer än en gång att hon halkade till och tog sig för den krampande magen. Hon hoppades bara att ingen såg. De kanske skulle börja undra.

Speciellt när det kändes som att allt blod läckt ut från hennes skalle och hennes ansikte blivit vitt som döden.

”Bara några steg till”, muttrade hon och klafsade vidare.

Men Embla hann inte ens upp för backen innan hon hörde hovslag närma sig och blev tvungen att stanna. Fundersamt och flåsande, flyttade hon sig från lervägen. Hästar närmade sig. Det kunde bara betyda en sak.

Haralderna behövde använda sig av sin bödel.

Embla greppade tag om den kraftiga midjan på mannen framför

sig. Tyke, Ereks näst äldsta bror, och en varg i människohud. Han styrde sin stora, håriga häst, med låga morrningar och hårda händer. Den galopperade fram över stigen på vana hovar bland stenarna och hålrummen.

Hon blev lite illamående av färden, men höll sin tunga. Tyke respekterade ingenting, minst av allt svaghet. Ändå sneglade han över axeln ibland, bakom sitt rufsande hår och björnpälsen runt axlarna, som för att försäkra sig om att hon satt kvar.

Han ville väl inte behöva hänga trälen själv om hon råkade falla av.

Inte för att han hade sagt varför hon hade kallats. Allt han hade muttrat när han kommit, var att Troskätten skulle hedra sin ed, ingenting mer. Den ed som hennes far svurit och som hon fick betala vid blotträdet. Det var inte hennes släkts ed, utan hade blivit hennes, och ingen annans.

Embla kunde dock inte förstå varför det var Tyke som kom och hämtade henne, annars brukade det vara Erek. Men någonting måste ha hänt, någonting annat än att en träl hade försökt rymma. Annars skulle han inte ha manat på hästen som att Vidfinnaren själv jagade i deras hälar.

Hon försökte rätta till låren, så att trasan skulle sluta skava. Nu ångrade hon sitt val av material. Det var för grovt och verkade inte suga åt sig tillräckligt bra. Hon kunde nästan känna hur blodet började rinna ut över benen.

Eller så inbillade hon sig bara.

”Sluta röra dig”, muttrade Tyke mellan stängda käkar.

Embla svarade inte.

Träden passerade som utsmetade bruna fläckar, med gulnande barr gnistrande i den röda eftermiddagssolen. De närmade sig gläntan och blotträdet. Hon kunde se det på bergen, som började försvinna bakom tallarnas höga kronor. Hästen rörde sig nedåt, längs snirklande stigar, ner till lägre marker, bland bäckar och sjungande fåglar.

Men ju närmare gläntan de kom, desto mindre ljud kunde höras. Bara det låga kraxandet från kråkorna. Det här var deras plats och de höll den öde.

Bara döden växte här.

Tyke styrde ut hästen mellan tallarna och in i gläntan. Det höga gräset svepte i vinden, som vågor över vattnet. Bara blotträdet kastade sin skugga på den här platsen. De red in under grenarna, in genom mörkret, och ut på andra sidan. Till gläntans värld.

Embla kände ögonen vidgas.

En samling män stod här. Fler än hon någonsin sett på samma plats förut. Haralderna hade ställt sig i en vid halvcirkel runt trädet. Stora män, bönder, krigare och trälar. De stod alla samlade, med facklor sprakande i vinden. En enda lång eldorm, som väste när hon närmade sig. Hon kände några ansikten, de på Ereks bröder, och några av deras män, men inte många fler.

Det måste vara hundratals av dem, de sammanbitna ansiktena i skuggorna.

Tyke höll in hästen och satt av. Han blängde på dem alla och

nickade sedan upp mot henne.

”Jag har Troskan med mig”, sa han. ”Bödeln är här.”

Hans bröder nickade långsamt. Ett par av dem, de yngre, hade rödirriterade ögon. Det såg ut som att de hade gråtit.

Embla tog sig ner från hästen och sträckte på ryggen. De flammande ansiktena tittade allihop på henne, men hon var inte rädd. Det här var hennes plats, hennes glänta. Här, bland de döda, kände hon sig säker.

När Tyke kommit hade hon varit tvungen att lämna bergssaltet och bara tagit med sig yxan. Enligt honom hade det varit det enda som behövts. Rep hade de redan själva.

”Varför…?” Hon kände rösten skära sig. ”Varför är ni så många här?”

Vanligtvis lämnade de bara av trälen som skulle hängas, eller i vissa fall stråtrövaren, och gick sedan sin väg igen. Hängandet skötte hon. De kom bara för kroppen. Ibland inte ens det. Bortom skogsbrynet fanns fler gravar grävda av Embla än hon kunde minnas.

Tyke gick förbi henne.

”Sköt bara hängningen”, var allt han sa.

Embla greppade yxan och gick bort till blotträdet. Några män stod där i en klump, men flyttade sig så snart de såg henne. Då kunde hon se vem de ställt upp på en stock under trädet.

Hon stannade upp.

Erek tittade vädjande tillbaka. Hans ögon var stora, blåslagna och våta av tårar. Kroppen såg hopkrupen och trasig ut. Ena

armen hängde lamt längs sidan. När han öppnade munnen för att säga någonting, syntes röda hål där tänderna blivit utslagna. Snaran var hårt spänd om halsen.

”Snälla…” väste han. ”Embla… snälla…”

Hon blinkade dumt.

”Ättmördare”, väste Tyke bredvid henne.

Som en varg hade han strukit upp så nära att hon kunde känna hans andedräkt mot nacken. Inte sur av alkohol, utan varm och tung, som rök. Embla klarade inte av att röra sig, utan stod bara fastfrusen där, medan låren blev allt mer blöta. Hon ville vända sig om, förbanna faderns ed och springa därifrån.

Men Tykes slingrande andedräkt och Erekes vädjande blick höll henne fångad.

”Han mördade Haike…” viskade vargmannen.

”Nej… snälla, bror. Jag vet inte vad jag…”

”Ättmördare!” morrade Tyke. ”Veka Ättmördare. Med en kniv, när Haike sov. Den veka lilla… jag…” Han ruskade på sin man av hår. ”Du är inte vår bror. Möt din död med lite heder åtminstone.”

Erek började skaka, så mycket att han nästan föll av stocken och skulle göra Emblas arbete mycket kort. Men gudarna var inte så goda, utan han lyckades hålla balansen. Hon fortsatte att bara tyst stirra på honom.

Den enda person som hon nästan skulle kunna kalla vän.

”Erek…” viskade hon.

”Embla! Det var inte jag! Det var… Trädet. Mannen utan…

mun…” Han snyftade till och skakade på huvudet. ”Jag skulle aldrig ha lyssnat… Den hängda… mannen…”

”Håll din tunga”, muttrade Tyke och gick bort till sina bröder. ”Innan jag skär ut den åt dig.”

Embla såg bort mot de skuggade männen. Bara deras ansikten syntes som röda spökeldar i facklornas sken. De blängde alla tyst mot Erek, som hängde med huvudet och mumlade lågt för sig själv. Saliv och tårar rann ner för hakan och ut över snaran.

Han skakade fram och tillbaka. Repet gnisslade till svar, som att det sjöng för honom. En vaggvisa till den döende. Samma som knarrat ut över den här gläntan otaliga gånger genom åren och alltid slutat med ett abrupt stopp. En sång lika gammal som tiden själv, vars eko aldrig skulle sluta ljuda.

Och nu var det Ereks tur.

”Backa undan”, sa hon.

Männen lydde motvilligt. De var hennes herrar överallt, utom vid blotträdet. Där var hon snarbäraren och avrättaren. Likt Getmön, den som höll livet i sin hand.

Embla ställde sig bakom Erek, klättrade upp på sidan av trädet och grenslade en av de större grenarna. Hon kände det svida mot mellangärdet, men höll sig ifrån att grimasera. Om hon gav efter för kramperna skulle tårarna inte vara långt borta. De stack där, alldeles i ögonvrån. Inte nu. Det sista Haralderna skulle acceptera var att hon grät för deras broders mördare.

Den unga pojken som de en gång i tiden skrattat så gott åt.

Erek hade höjt sitt huvud rakt upp och stirrade på henne.

Embla försökte undvika hans blick, men kunde inte. Den sög till sig hennes uppmärksamhet, som en mal till en lykta i natten. Han gapade dumt med sina trasiga tänder.

”Varför?” ljudade hon tyst.

Han dräglade till och stirrade förbi henne, upp mot kråkorna. De flesta hade flytt undan när hon börjat klättra, men inte alla. Ett par av de äldsta, fetaste, satt högst upp i blotträdet likt uppsvullna vildkatter och blängde ner. Ögonen var svarta, som natten, och fyllda med reflektionen av hennes eget ansikte som tittade tillbaka.

Det verkade vilset.

Hon skakade på huvudet och såg ner på Erek igen. Han fortsatte stirra på kråkorna och sedan till trädets stam istället.

”Trädet…” sluddrade han. ”Det viskar utan mun… lyssna inte…”

Först såg det ut som att han hade somnat stående, för huvudet föll ner och var nära att tippa över kroppen. Sedan ryckte han till, tittade sig förvirrat omkring och stirrade skräckslaget upp på sin snara.

”Priset…” viskade han. ”Lyssna inte på honom! Ge honom inget blod!”

”Nog!” klippte Tyke av. ”Häng ättmördaren.”

Några av de yngre bröderna snyftade till, men försökte dölja det. De ville inte visa sin sorg över Ereks död, eller kanske Haikes? Embla visste inte och brydde sig inte heller. Deras tårar skulle inte göra mycket mer än att fukta gräset under dem.

Erek fortsatte att följa henne med blicken, sin vädjande lilla blick. Den hade passat bättre på en ynklig mus som bad inför katten att inte slå ihjäl den. Hon ville klättra ner, lägga en hand om hans midja och bara trösta honom en stund, men kunde inte. Tårar flockade bakom ögonlocken varje gång hon slöt dem. De försökte fly ut.

Men hon tvingade dem tillbaka till sina hålor.

Tillräckligt många hade redan undsluppit den här dagen. Det här var ingenting att gråta över. Hon stirrade ner i hans stora ögon. De såg förvirrade ut, som att de inte kunde tro vad som var på väg att hända. Han hade gjort sitt val, att mörda sin bror.

Haralderna hade dömt honom, inte Embla.

Hon var bara snaran som gjorde dådet, ingenting mer.

Efter att ha inspekterat knuten de gjort i en av de övre grenarna, knöt hon om den, på sitt sätt, på rätt sätt. Sedan undersökte hon hur den satt runt hans hals, genom att halvt hänga sig ner och rycka i den. Ett kort ögonblick nuddade hennes fingrar hans strupe, som skälvde vid beröringen.

”Embla...” gnydde han.

Hon ignorerade honom och knep ihop sina lår mot grenen. Magen hade börjat värka allt kraftigare, medan benen kändes allt mer våta. Hon började oroa sig för att trasan mellan benen inte höll tätt längre, utan att blodet läckt ut. Minsta rörelse fick låren att kännas allt våtare.

”Skynda dig!” fräste Tyke. ”Vidfinnare väntar...”

”Nej”, pep Erek. ”Inte han... inte...”

”Håll din tunga!” vrålade Tyke och sände sedan en kall blick mot Embla.

Hon svalde tungt, lyfte upp den långa pinne som stod lutad mot blotträdet och placerade dess klump till huvud mot stocken som Erek stod på. Hon kunde känna hans kamp vibrera ner från fötterna, till vedbiten, ut genom pinnen och slutligen in i hennes kropp. Hon var tvungen att knipa allt hårdare för att hålla sig kvar utan händerna. Benen gled och halkade, som att de vore helt svettiga. Men det var inte svett, för hon kände sig annars helt torr.

Det var blodet… det hade börjat rinna igenom byxorna.

”Häng honom!” vrålade Tyke.

”Nej!” tjöt Erek.

Embla sa ingenting.

Sedan tryckte hon till, som hon gjort så många gånger förut, och stocken föll undan. Med repets sista melodi rasade Erek mot marken. Snaran drogs åt, nacken bröts och de sista kråkorna flaxade bort.

Med nacken i en konstig vinkel, svajade Erek fram och tillbaka.

Det var gjort.

Det var mörkt, nästan för mörkt. Solen hade försvunnit bakom horisonten och månen bakom svarta moln. Nu fanns bara facklorna kvar, de som Haralderna hade lämnat, och lyktan vid

Emblas fötter. Från trädet svajade Ereks kropp fram och tillbaka. Den dök stundvis upp i eldens sken, visade ett blekt ansikte och försvann sedan igen.

Annars låg gläntan stilla.

Nu var det bara hon, blotträdet och den hängda mannen kvar. Han såg knappt ens ut som en människa längre och definitivt inte som Erek. Nej, under trädets grenar var de alla lika. Uppsvullna, trasiga och med tomma ögon. Snart skulle han inte ens ha så mycket kvar, inte när hon gick hem för att sova och kråkorna passade på.

Inte ens Haraldernas stolta söner var mer än fågelföda under trädets skugga.

Embla skruvade på sig. Hon höll matsäcken i händerna, en bit hårt bröd och gammal ost. Inte mer än ett par bitar hade glidit ner innan kramperna i magen sagt ifrån. Tyke hade lämnat en skinnpung med öl till henne. Vackrare än någonting hennes ätt skulle kunna äga, täckt med mönster av ormar och fiskar i rött och brunt.

Inte för att ölen hade hjälpt nämnvärt. Allt drycken resulterat i var ett snabbt besök till utkanten av skogsbrynet och en svidande hals. Hon vågade inte ens skölja ner kräksmaken med mer öl. Det skulle bara sluta illa.

Repet gnisslade långsamt genom mörkret, som att det viskade till henne.

Varje gång Ereks ansikte dök upp i ljuset igen, kände Embla hur kroppen spände sig allt hårdare. Den kalla höstnatten gjorde

inte saken bättre. Speciellt inte längs låren, där det förbannade blodet hade torkat fast. Hon vågade inte ens se ner på byxorna av rädsla för hur mycket som syntes nu. Förhoppningsvis hade inte Haralderna sett någonting.

Hon tittade upp mot blotträdet och den tjocka gren där blodet runnit ut över. Det syntes inga spår av det röda mot grenens svarta bark, men hon visste. Trädet hade fått smak på henne nu, precis som med… Erek.

”Förbannat…” viskade hon.

Embla kastade bort brödet över gräset och hörde kråkorna flyga dit till svar. Hon begravde ansiktet i händerna och försökte klösa bort tårarna. För varje snyftning fräste facklorna i kör, medan repet började svaja allt snabbare.

Det krävdes all hennes vilja för att inte bara lyfta upp sin lykta och kasta sig bort från den här mörka platsen. Men hon kunde inte, inte med byxorna fläckade och förstörda. Nej, hon visste vad som väntade hemma, någonting långt mörkare.

Bara en stund till, så att hon var helt säker på att fadern hade somnat.

Embla ruskade på huvudet och lät håret falla ner för ansiktet. Det var blött, tjockt och stank av svett. Hon försökte tvinga sig själv lugn. Det här var gläntan, där hon arbetat själv under flera år, efter att Anja fick sin första blödning… och inte längre kunde det. Det här var hennes plats, fast ändå inte längre.

Den här platsen var en del av skymningsvärlden, som hon tillåtits ta del av, men som nu skulle få ärvas av någon av hennes

yngre syskon. Istället väntade den röda världen, där öldimman regerade och hungriga ögon plötsligt skulle upptäcka henne. Precis som de gjort med Anja.

Allt var blodets fel. Det som borde ge liv, gav bara död till hennes familj.

Erek knarrade in i ljuset igen. Hans ansikte såg fortfarande dött ut, blekt och lite uppsvullet, men... någonting var annorlunda. Det såg ut som att huvudet hade lagt sig på andra sidan om snaran, som för att studera henne bättre. Nej, Embla skrattade till, lite för gällt. Kråkorna störde alltid liken och de gjorde det i skydd av dunklet, där hon inte kunde se dem äta.

”Varför...” viskade hon. ”Varför Erek?”

Tyke hade varit rasande, men ändå berättat vad som hade skett. Erek hade kommit hem med den hängda trälens lik, varit ovanligt tystlåten och sedan gått och lagt sig tidigt. Men någon gång under natten hade han vaknat upp, tagit en kniv och smugit in till deras äldsta bror Haike och skurit upp hans hals.

När de funnit Erek hade han bara stått tyst och stirrat på dem, med ett kallt leende på läpparna. Tills de tog ifrån honom kniven och han plötsligt börjat tjuta som en gris och bara gråtande bett om ursäkt.

Erek hade aldrig berättat rakt ut vad han tyckte om sin äldsta bror, men det hade inte behövts. Embla hade sett blåmärkena och det brutna fingret. Hans ögon hade sagt tillräckligt.

”Varför...?” ekade hon.

Då stannade repet upp och allting blev tyst.

Embla blinkade dumt ner i marken och höjde sedan blicken mot trädet. Kråkorna klättrade över barken, som en myllrande svärm med skalbaggar. Deras vingar fångade facklornas sken och fick hela trädet att glimra till. Grenarna rörde sig. Bara den hängda mannen var stilla och tittade rakt mot henne.

Huvudet dinglade snett och munnen gapade dött, men det fanns ingen tvekan. De blodsprängda ögonen stirrade på henne, ingenting annat.

Embla reste sig långsamt, försiktigt upp. Hon sträckte ut handen, försökte lyfta upp lyktan, men fingrarna skakade för mycket. Blicken var hela tiden riktad mot den hängda mannen, som nu tycktes vrida sig efter hennes rörelser.

Gräset prasslade till. Det trycktes ner, av fötter, eller någonting annat. Embla stannade upp med lyktan i handen och rynkade pannan.

”V-va?” viskade hon.

Kråkornas vingar skrapade över barken.

”Erek?”

Den hängda mannen rörde sig, av vinden, eller fåglarnas krypande. Han svajade inte, utan ryckte bara till.

”J-jag… nej! Det var inte med flit… jag…”

Gräset delade sig för någonting, alldeles utanför ljuset. Embla ville vända blicken dit, men kunde inte annat än att stirra på den hängda mannen. Han studerade henne tyst, som ett barn med en strådocka.

Embla spände öronen.

”Vad vill du av mig!?” skrek hon. ”Vad… vill du göra för mig?”

Tystnad.

”Mitt offer…?”

Hon såg upp på den tjocka grenen, den hon grenslat så många gånger förut och tagit andras liv ifrån. Som ett verktyg för Haralderna, ingenting mer, fast ändå… någonting mer. Där, på grenen, hade kråkorna samlats. Några drack, andra kraxade, men de flesta av dem tittade tyst på henne. Hundratals ögon, svarta som natten.

”Det var… inte med flit…” viskade hon ynkligt.

Gräset bakom henne trycktes ner, så nära att hon kunde känna en andedräkt leka mot nacken. Som vinden, fast kall som en grav och lika tom på liv. Konstant, utan läppar.

”Vad… vill du göra för mig?”

Kråkorna slutade dricka, vred sig mot henne och gläntan blev tyst.

”Kan du…?”

Kort tvekan.

”Ja.”

Hon förde händerna till sitt mellangärde och drog med fingrarna över huden. Det torkade blodet frasade sönder mot naglarna. Det rann allt fortare, snabbare ur henne, tillsammans med tårarna.

Det hotade att dränka henne.

Då slog kråkorna ut sina vingar, som en enda varelse, ett enda stort levande träd. De kraxade och tjöt, med vindens styrka, och

med trädet som malströmmens mitt. Embla tog ett stapplande steg bakåt, höjde lyktan högre och försökte förstå vad hon såg. De osynliga stegen dog bort, över gräset, och bort mot trädet. Där de stannade.

Den hängda mannen vred sina döda ögon mot henne och började långsamt att le.

Embla tappade kontrollen över sin kropp. Benen rörde sig av sig själva och de rusade bort över det piskande gräset. Med kråkorna som mörka moln över sig, sprang hon flämtande in genom skogen och bort från blotträdet. Hjärtat hamrade sig blodigt mot insidan av bröstkorgen. Strupen vrålade av lungornas ansträngning.

Men Embla stannade inte.

Nej, kroppen sprang av sig själv, genom den pulserande smärtan och över den igenvuxna stigen. Skorna slets sönder mot vassa stenar och farliga rötter. Vassa grenar rispade upp stora revor på kläderna. Men ingenting fick henne att sluta springa. Kvällen gled över till den djupaste natt, och blommade ut i frost och is. Hon rusade utan tankar, utan känsla, genom det allt kompaktare mörkret.

Tills hon nådde fram till träsket.

Lyktan hade nästan slocknat av den våldsamma sprinten, men kastade ändå en ensam liten låga över hennes våta ansikte. Svetten rann ner i kalla små bäckar över huden och kylde ner hennes kropp.

Men det var någonting hon knappt kunde känna längre. Kylan,

smärtan och skräcken, den hade domnat bort och blivit som en viskning. Allt Embla kunde höra, var vrålet i hennes huvud, av mörka vingar och döda röster. De manade henne framåt och kastade sitt muller mot en plats ute på träsket.

Embla tittade, men kunde inte se, utan bara känna. Hennes ögon hade dött.

Där ute, som ett ensamt litet ljus på vattnet, brann en lykta. Starkare än hennes, men ändå så mycket svagare. Embla visste vem som väntade där ute, säkert utslagen i båten och som hade glömt att ro hem igen.

Natten skulle vara säker för Anja och för dem alla, i alla fall tills imorgon.

Embla kände läpparna sära på sig, men visste inte varför. Hon började le, trots att ingen glädje fanns att finna. Någonting stramade om halsen, någonting smalt, som hindrade henne från att andas. Men hon brydde sig inte längre. Lyktan ställde hon ner vid strandbanken. Dit hon skulle, fanns inget ljus, bara mörker.

De skulle vara säkra, inte bara ikväll, utan för evigt.

Embla vaknade naken i stallet. Hon såg sig förvirrat omkring, tills hon fann nya kläder, det andra paret från byltet, som hon glömt kvar här. En enkel klänning, ingenting mer. Men det fick duga.

Halsen sved, som att någon skrapat sönder den under natten, och smakade surt av träskvatten. Hon förde fingrarna till strup-

en och kunde känna en mager linje av trasig hud. Det sved vid beröringen, men verkade inte blöda i alla fall.

Då upptäckte hon någonting konstigt.

Mellan fingrarna hade trådar fastnat, blöta missfärgade trådar. De såg ut som sjögräs under naglarna och över handen. Hon strök av strängarna och slängde bort dem bland höet och vattenpölen som låg där.

Yxan och knivarna väntade där. De tog hon med sig.

Hon prövade ett par steg över det blöta höet och gnuggade sömnen ur ögonen. Huvudet dunkade och blicken var grumlig. Men hon var ändå tillräckligt vaken för att kunna urskilja tjuten som slingrade sig in genom ladans springor.

Hon stapplade ut och gick bort över gårdsplanen.

När hon släpade sig ner längs den leriga stigen mot huset, förbi inhägnaderna med svultna grisar, var det någonting som inte riktigt stämde. Hon kunde inte sätta fingret på vad det var, men hemmet var för tyst. Ingen var ute och rörde på sig, utan allt, till och med djuren, var stilla. Bara hennes plaskande steg bröt tystnaden.

Väl framme vid långhuset hörde Embla låga snyftningar och hulkande röster som talade med varandra. Hon kände en föraning i bröstet och släppte allt hon bar. Yxan, och knivarna föll i dyn med ett skvalp. Fötterna verkade röra sig av sig själva när hon stapplade de sista stegen till öppningen och tryckte undan förskyddet av björnskinn och granris.

Där inne stod hennes familj, från modern till de yngre

syskonen, alla samlade runt en träbrits i mitten av huset. De grät. Där, med uppsvullet ansikte, hoptrasslat i sitt eget fiskenät, som en snara runt halsen, låg hennes far. Läpparna var bleka och ögonen vidöppna.

Embla ville gråta, fälla en tår för den sorgliga mannen som hela sitt liv dränkt sitt misslyckande i öl, men hon kunde inte. De bleka läpparna skulle aldrig mer vråla ut sitt hat. De uppspärrade, rödkantade ögonen skulle aldrig mer blänga hatfyllt mot familjen bakom en dimma av alkohol. De stela händerna skulle aldrig mer lägga en hand på någon av dem.

Efter åratal med huvudet sänkt under öltunnans yta hade den här hemska vålnaden äntligen lyckats dränka sig själv.

Hon var nära på att le, tills hon långsamt, långsamt började inse någonting. Hon förde händerna till mellangärdet, sänkte blicken och kände naglarna klösa till. Inga fläckar syntes, bara rent, ljust tyg, ingenting mer. Smärtan i magen var borta och skulle aldrig mer återvända igen. Det liv hon hade kunnat skapa hade rörts av blotträdet och mördats med allting annat.

Den hängda mannen hade lyssnat på sin bödels bön och besvarat den. En gud av döden hade svarat på det enda sättet han hade kunnat.